

LUPITA

le combat

Director : Mihai Korné

Redactor : Antonia Constantinescu

COSTUL ABONAMENTULUI PE UN AN

In franci francezi
In alte valute tariful este majorat
pentru acoperirea cheltuielilor
bancare :

FRANTA FRF 250
EUROPA FRF 300

Cu avionul : Fr. Eiv. 90 - L.St. 35

AFRICA FRF 350

AMERICA DE NORD USD 60 sau echivalent

ISRAEL FRF 400

AMERICA DE SUD USD 70 sau echivalent

ASIA

AUSTRALIA

125, Bureaux de la Colline - 92213 St-Cloud - France

Téléphone : (33-1) 46.02.05.40 - Télex 270152F

Commission Paritaire N° 65481 - C.C.P. : 11 341 71 A Paris

Téléfax : (33-1) 46.02.14.37

NUMARUL 157

22 februarie 1991

TEMNICERII MEMORIEI

La începutul lunii ianuarie, în București a fost bătut un om. În plin centru, pe Calea Victoriei, scara, dar nu foarte târziu.

Nimic totuși nefiresc pînă aici. În România violența s-a banalizat. Face parte din cenușul vieții cotidiene, aproape că nici nu mai este luată în seamă. A intrat în onzonul obișnuit al existenței. Agresivității colide din vremea dictaturii, manifestată în deoște verbal, prin ocări, insulte și injurături, i-a luat locul brutalitatea liber exprimată. Ultima zi de dictatură, 21 decembrie 1989, a fost și prima zi de violență liberă. Cel puțin la București. Toți areștații din acea zi, cei care au scăpat cu viață, fiindcă morții au dus cu ei în pămînt ce văzuseră - au relatat despre bătăile sălbătice primite. Nu a fost doar o represiune dură, la urma urmelor explicabilă prin natura regimului împotriva căruia se revoltaseră; a fost ceva mai mult; mai mult și mai îngrozitor: a fost o dezlănțuire de ferocitate primară căreia represiunea doar i-a furnizat prilejul să se manifeste. Cei care băteau, cei care au bătut nu mai erau doar apărătorii unei ordini ea însăși bazată pe teroare; erau niște ființe umane ce nu urmăreau altceva decît să zdrobească, să distrugă fizic, să demoleze la propriu alte ființe umane. Amănuntul că, după toate aparențele, bătăușii din 21 decembrie 1989 nu au fost ulterioari pedepsiți în vreun fel, nu este, desigur, lipsit de importanță în ordinea imediată. Misterioasa apariție a "teronștilor" le-a dat, firește, și lor posibilitatea să se prefacă peste noapte în eroi sau măcar să intre într-o protecție umbră. Dar și mai grav este că fondul de cruzime și sălbăticie ieșit la iveală atunci a trecut ca și neobservat. Nu mai era vorba nici de slujirea oarbă a unui dictator, nici de apărarea unui regim total compromis, nici de credința fanatică într-un sistem și o ideologie falimentare. Cei care au bătut și au schinguit în ziua de 21 decembrie 1989 n-au nici măcar trista scuză că au făcut-o intrucît se aflau în serviciul regimului a cărui răsturnare o voiau demonstrații. Fiindcă au bătut și schinguit cu o turbare și cu o furie ce au depășit cu mult limitele unui, să zicem, "profesionalism represiv". Și chiar cu o anume voluptate. Mărturiile existente concordă în sublinierea paroxismului incitant de care bătăușii erau stăpîniți. Ei nu-și făceau, pur și simplu, "datoaria", nu îndeplineau o "misiune", nu executau un ordin: erau dezlănțuiți ca niște fiare sălbatice lăsate - în sfîrșit! - în libertate. Dezlănțuiți și satisfăcuți. Băteau cu poftă, le plăcea. Unu areștați au fost jucați în picioare, așa cum membri unor triburi extrem de inapoiate obișnuiesc să țopăie isteric pe corpurile victimelor. Represiunea a dezlăuit astfel o disponibilitate și un potențial de extremă pericolozitate socială, a căror existență, ca și alte atîtea cumplite realități generate de comunism, fusese disimulată. Dar ceea ce era ascuns a ieșit la lumina zilei. Cine compară mărturiile despre bătăile din 21 decembrie 1989 cu mărturiile despre bătăile din zilele 13-15 iunie constată că nu există aproape nici o diferență. Cu o excepție de ordin cantitativ, totuși: în iunie, violența a cuprins în vârtejul său un număr cu mult mai mare de oameni. Isterizarea populației și incitarea la ură oarbă de masă au avut și au, între altele, și acest obiectiv: să steargă diferența dintre victime și călăi printr-o generalizare a violenței. Sub dictatură, violența fusese un privilegiu, un drept al puterii, un monopol exclusiv; pentru a fi păstrat în continuare trebuia, nu-i așa, "democratizat" de formă. Era nevoie, apoi; și de o năclărire generală în violență pentru a se anula responsabilitățile reale dar și pentru a se putea recurge oricînd la violență. Și poate că implicarea minenlor a urmărit și compromiterea lor preventivă. Mineni formînd unul din cele mai articulate corpuri muncitorești din România și existînd de altfel precedentul mișcării lor din 1977, nu era greu de presupus că odată organizați ar putea deveni o forță de temut. De ce, atunci, să nu fie ei compromiși în prealabil? După isprăvile din iunie, minenilor li s-a închis de fapt gura pentru multă vreme. Fiindcă generalizarea violenței a dezlegat, în fond,

mîinile celor care utilizează violența ca instrument de dominație. Sub camuflajul un-reale violențe haotice, violența organizată își pierde urmele. Sau își crează, după nevoie și împrejurări, un alibi ori o justificare. Brutalitatea extremă a intervențiilor forțelor de ordine în ultima lună arată cine este adevăratul beneficiar al stării de violență generalizată.

Incidentul de pe Calea Victoriei pe care l-am amintit la început se înscrie în aceeași ordine. Agresiunile s-au înmulțit în România într-o măsură atît de mare încît orice act de violență poate fi pus în seama întîmplării. Omul bătut în plin centrul Capitalei nu era însă victima banală a de-acum banalului climat de violență din România. Era o țintă fixată cu precizie. Medicul și scriitorul Banu Rădulescu, fiindcă despre el este vorba, conduce o revistă intitulată *Memoria* și care și-a propus reconstituirea și restituirea adevărului despre crimele comunismului. "Revista gîndirii arestate", care este subtitulată publicația condusă de Banu Rădulescu, și-a propus readucere memoriei în lumea românească. Agresiune împotriva lui Banu Rădulescu nu a fost deci, întîmplătoare; a fost premeditată și numai hazardul a făcut ca el să fie totuși salvat.

Temnicerii memoriei nu se mulțumesc așadar, să măsluiască în continuare trecutul, să falsifice istoria, să discrediteze valorile. Între cei care l-au agresat pe redactorul șef al revistei *Memoria* și cei care în urma cu patruzeci de ani au organizat iadul M.A.I., copia românească a modelului oferit de Gulagul sovietic, există o strînsă legătură de rudenie. Ei aparțin aceleiași monstruase familii a aparatului de represiune și teroare pe care s-a bazat în exclusivitate comunismul românesc. Nimeni nu-i îngrozește mai mult decît adevărul. Și nu numai pentru că se tem de efectul pe care îl va avea ieșirea din uitare și din minciună, ci și, din că nu mai ales, pentru că le dispare monopolul asupra trecutului, monopol ce le asigură controlul absolut al societății. Pierzînd acest monopol, își pierd, de fapt, puterea.

Iată ce îi sperie cu adevărat, mai mult poate, decît chiar eventuala dezvăluire a unor responsabilități individuale. Toate înfamele campanii de terfelire la care au fost supuși, cu o intensitate mereu în creștere din decembrie '89 încoace, cei care s-au eliberat de frică, inerție și tăcere, s-au bucurat într-o măsură considerabilă pe zămele de pseudo-adevăruri ale Securității. De la discreditația calculată a unor informații măcar parțial trucate și pînă la mistificarea grosolană, nici unul dintre verificatele procedee ale aparatului securisto-propagandistic n-a fost ocolit. Dacă, pînă acum cel puțin, nici un ofițer român de securitate nu a avut lociditatea sau îndrăzneala, ori și una și alta de a susține public și în mod respicat că pentru a fi democrație în România este nevoie să se încheie definitiv cu această instițuție și serviciile sale de informații interne și externe, normale în orice stat modern, și nu abia nici o legătură cu ea, în schimb au apărut sumedenie de intervenții în care se susținut fie că Securitatea a fost criminală doar în perioada de început, iar atunci nu era de fapt românească, fie că fără ea țara se duce de răpă. Cum se vede, sintem consecvenți cu noi înșine. Nemții n-au aruncat vinovăția nazismului în seama împrejurării că Hitler era austriac, sovieticii n-au căutat pentru a se disculpa, să explice crimele lui Stalin prin originea lui gruzină. Noi, în schimb, am găsit repede explicația crimei lor legionare prin originea neromânească a lui Zelea Codreanu, iar de crimele Securității încercăm să ne debarșăm invitînd prin articole 15-20 de nume neromânești. Ca și cum de existența KGB-ului au fost vinovați polonezii, pentru simplul motiv că Dzerjinski, întemeietorul poliției politice bolșevice, era polonez de origine. Să nu ne mirăm, deci, dacă mine-poimîne vom auzi că există o autentică și străveche tradiție securistă datînd încă de pe vremea lui Burebișta. Fiindcă securistul de tip nou este obligatoriu și "român sădea".

MIRCEA IORGULESCU

(text transmis la Europa Liberă)